

sam. Naj pa izdam tudi besede, ki zdaj-le našemu mramornatemu Črtomiru - Prešernu plavajo na ustnicah, in katere sem tudi jaz imel na mislih, ko sem ustvarjal ta kip . . . te besede pa so:

»Menj strašna noč je v črne zemlje krili,
Ko so pod svetlim solncem sužni dnovi . . .«

* * *

Težko sem se ločil od Ganglovega ateliera, kjer sem videl toliko zanimivih umetnin; težko sem se ločil od njegovega mramornatega, realistično - idealnega »Prešerna« . . .

Govorilo se je, da namerava tega »Prešerna« kupiti neko slovensko društvo — kar bi bilo res najprimernejše; toda, kakor Vam priča moje pismo, stoji »Prešeren« še zmerom pri Ganglu. Imata se pač rada ta dva, pa ne moreta narazen . . . Škoda bi pa bilo vsekakor, če bi iz kakršnihkoli vzrokov »Prešeren« kakega dne odpotoval kam na tuje . . .

Toliko za danes, čislana gospodična!

Kadar najdem spet kaj »novega«, Vam sporočim. Do tedaj pa — zdravstvijte!

Utrujen.

Š črno gardino zagrnil sem okno,
Masko ledeno sem vrgel z obraza —
Od razočaranja, od hrepenenja
Truden do smrti.

Stal sem na cesti le za trenotek,
Med harlekini v belih manšetah,
Polišinel v sukajah modernih,
Prav tam na korzu —

Ali za Boga, jaz sem utrujen!
Kaj je ostalo v njih? — roke so prazne,
Ah razočarano, prazno je srce,
Željno počitka . . .

S črno gardino zagrnil sem okno,
Masko ledeno sem vrgel z obraza...
Glej — in zdaj vstajajo, tiho prihajajo
Sence iz groba.

Davno pozabljene sence nejasne
Stopajo predme z lahnim korakom
In na razpaljeno čelo polagajo
Roke mi hladne.

Tiho, boječče, čuj! že zazvenele
Sentimentalne so strune nad mano,
Mehki vijolični duh se je dvignil
Iz vaze nevidne . . .

Oj tam nad tihimi, temnimi gozdi
Dviga se harfa od zemlje do neba
In doteknila se roka je moja
Strune drhteče —

Rože na vrtu so dvignile krone,
In zašumeli so temni gozdovi,
Zatrepetala srebrna koprena
Luničnih žarkov . . .

Ivan Cankar.

